

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Велико Търново, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ

Членове: МАЯ ПЕЕВА
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20224000500381 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 111/ 16.06.2022 г. по Гр.д. № 400/ 2021 г. по описа на ОС – Габрово Прокуратурата на РБ и СДВР са осъдени да заплатят солидарно на И. К. К. обезщетение за неимуществени вреди от извършено полицейско задържане на 08.07.2019 г. за 24 часа в нарушение на чл.5 § 1 и § 2 от ЕКПЧ в размер на 6 000 лв., ведно с лихва за забава от 08.07.2019 г. до 06.10.2021 г. в размер на 1 370 лв. и със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане, като искът на К. е отхвърлен за разликата над 6 000 лв. до претендирания размер от 20 000 лв. и за мораторната лихва – над 1 370 лв. до претендирания размер от 4 566.67 лв. С решението е осъдена Прокуратурата на РБ да заплати на К. в качеството му на наследник на Й. И. К.а обезщетение за претърпени от последната имуществени вреди в размер на 3 000 лв. за заплатен адвокатски хонорар по ДП № 19/2019 г., ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане, като е отхвърлен искът му за обезщетение над 3 000 лв. до претендирания размер от 34 420 лв. Изцяло е отхвърлен искът за осъждане на СДВР в условията на солидарност с Прокуратурата за горните имуществени вреди.

И. К. К. е подал въззивна жалба против решението в частите му, с които съдът е

отхвърлил предявените от него искове срещу Прокуратурата на РБ и СДВР за обезщетение за неимуществени вреди за сумата над 6 000 лв. до претендирания размер от 20 000 лв. и срещу Прокуратурата за обезщетение в качеството му на наследник на Й. И. К.а за имуществени вреди за разликата над 3 000 лв. до претендирания размер от 34 420 лв. Счита решението в тези му части за неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и необосновано. Присъденото му обезщетение за неимуществени вреди било занижено и не съответствало на принципите за справедливост. Съдът не обсъдил всички релевантни към определяне на размера обстоятелства: не съобразил заключението на вещото лице – психолог; не изложил съображения по наведения довод за търпените вреди от притесненията на ищеца, свързани със здравословното състояние на майка му, с която той имал изключително силна връзка; не взел предвид притесненията му и чувството му на вина към семейството му, което било подложено на силен стрес от ситуацията. По делото било доказано, че показното му задържане, мащаба и тенденциозността в действията на полицията, откарването му в гр. София като най-опасния престъпник, непредоставянето на информация в какво е обвинен, са му причинили тежък емоционален стрес. Претърпените от него вреди надхвърляли обичайните, защото било опетнено както неговото добро име в обществото, така и на семейството му, излезли множество статии за воденото ДП и той бил принуден да даде пресконференция, за да защити репутацията си на съвестен и честен гражданин. По отношение на решението по иска за обезщетение за имуществени вреди, предявен от К. като наследник на майка му, счита за неправилно намаляването от съда поради прекомерност на заплатеното от майка му адвокатско възнаграждение от 13 000 лв. на 3000 лв. ДП съдържало голям обем от документи, с които упълномощеният адвокат трябвало да се запознае, и същият следвало да се ангажира с процесуални действия, извършени в различни градове, отстоящи на голямо разстояние един от друг, при което договореното възнаграждение не било прекомерно. Неправилно било решението и в частта за претендираните пропуснати ползи от неполучаване на обезщетение по чл.106 ал.3 ЗДСл. в размер на 21 420 лв. Обезщетението било дължимо с оглед отмяната с влязло в сила решение на ВАС на административния акт за уволнението на майка му като незаконосъобразен, независимо че поради смъртта си, тя не била възстановена на заеманата до уволнението ѝ длъжност. Неправилен бил изводът на първоинстанционния съд, че вредата е настъпила не вследствие действията на Прокуратурата, а в резултат от действията на Агенция „Митници“ по прекратяване на служебното правоотношение на К.а. Моли решението в обжалваните му части да бъде отменено и исковите претенции да бъдат уважени. Претендира присъждането на разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК Прокуратурата на РБ не е подала отговор, но е депозирала насрещна въззивна жалба срещу решението в осъдителните му части.

Счита за незаконосъобразни изводите на съда за наличието на предпоставки за ангажиране отговорността на Прокуратурата. Съдът не изложил никакви мотиви в какво се състоят незаконните действия на Прокуратурата. Ищецът претендирал обезщетение за вреди, произлезли от заповед за задържане, издадена от МВР на основание разпореждане на Прокуратурата за привеждане на лицето за разпит, но Прокуратурата не можело да носи отговорност за това, как МВР е организирано задържането. Прави оплаквания срещу определения размер на обезщетението за неимуществени вреди, който счита за завишен с оглед действително претърпените негативни емоции и при съобразяване на краткия период от време, през който те са търпени. Моли решението да бъде отменено и искът за обезщетение за неимуществени вреди да бъде отхвърлен изцяло или размерът на обезщетението да бъде намален. С допълнение към насрещната жалба, подадено в срока за отговор, прави искане за отмяна на решението и по иска за обезщетение за имуществени вреди, като жалбата в тази ѝ част е бланкетна.

Постъпил е отговор на насрещната жалба от И. К. К. със становище за нейната неоснователност.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от ответника СДВР, в който се поддържа, че отговорността на СДВР изобщо не може да бъде ангажирана, тъй като процесната заповед за задържане не е издадена от негов служител, а от служител на ЗЖУ – сега ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“. Няма как заповедта да е издадена от СДВР, след като ищецът не се е намирал на територията на гр. София, а на територията на друга община – в гр. Севлиево, където е извършено задържането му. Не се твърдяло и негови служители да са участвали при задържането. Съдът не обсъдил това възражение и представената като доказателство заповед. Поддържа оплакванията на Прокуратурата срещу размера на присъденото обезщетение.

Въззивният съд е констатирал нередовност на исковата молба в частта за исковете, предявени против СДВР, оставил е исковата молба без движение и е дал указания на ищеца да конкретизира претенцията си, като изложи кои незаконосъобразни действия на служители на СДВР са му причинили твърдените в исковата молба вреди. В молба-уточнение от 30.12.2022 г. ищецът е посочил, че доколкото предоставеното му копие на заповедта за задържане било нечетливо, за него е останало неясно кой е издателят ѝ и какъв е поводът за задържането му, но е бил транспортиран в 3-то РУ на СДВР и той не може да бъде сигурен дали по време на престоя му там част от действията, от които се оплаква, не са извършени от служители на СДВР. Направил е искане за конституиране като ответник на ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ /ГДЖСОПБТ/.

В отговор на молбата-уточнение СДВР е депозирало писмено становище, че

поддържа насрещната си въззивна жалба.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. Процесуално допустима е и насрещната въззивна жалба на Прокуратурата. С протоколно определение на съда от съдебно заседание на 18.01.2023 г. на основание чл.265 ал.1 ГПК е допуснато присъединяването на СДВР към насрещната въззивна жалба на Прокуратурата. Съдът намира за необходимо да посочи, че съгласно практиката на ВКС, когато ищецът е насочил иск по чл.2 ЗОДОВ за обезщетение на вреди солидарно срещу няколко държавни органа, претендирайки, че вредата е съпричинена от техни незаконни актове, действия или бездействия, решението не може да бъде различно спрямо тях, защото те имат качеството на процесуални субституенти на Държавата и силата на пресъдено нещо и изпълнителната сила на решението обвързват именно нея. Затова и обжалването на решението от единия държавен орган има обвързващ ефект и за необжалвания орган, който не е необходимо да заявява присъединяване към жалбата и такова присъединяване да бъде постановявано от съда с изричен акт. В този смисъл са Решение № 365/ 11.11.2015 г. по гр.д. № 5376/ 2014 г. на IV г.о. на ВКС, Решение № 157/ 21.12.2018 г. по гр.д. № 4776/ 2017 г. на III г.о. на ВКС.

В изпълнение на задълженията си по чл.269 от ГПК въззивният съд извърши служебна проверка относно валидността на обжалваното решение и намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем.

По допустимостта на решението в обжалваните части съдът намира следното:

С оглед изложените в исковата молба на И. К. обстоятелства и заявления петитум съдът е сезиран с кумулативно съединени искове по чл.2 ал.1 т.1 ЗОДОВ и по чл.2 ал.1 т.2 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди вследствие на лишаването му от свобода в нарушение на чл.5, § 1 от ЕКПЧ и нарушаване на правата му, защитени от чл.5, § 2 от ЕКПЧ – да узнае основанията за арестуването му и по чл.6 ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение на ищеца в качеството му на наследник на майка му Й. К.а за претърпени от наследодателката му имуществени вреди вследствие от незаконните действия спрямо нея по проведеното ДП. Съдът не приема да е сезиран с иск по чл.2в ЗОДОВ, независимо че ищецът в исковата си молба е подвел конкретни обстоятелства под цитираната норма, твърдейки, че е увреден от действия, съставляващи съществено нарушение на правото на ЕС. Съображенията на ВТАС са следните: Първото нарушение, на което се позовава ищецът е на разпоредбите на Директива 2012/13/ЕС относно правото на информация в наказателното производство. Директивата урежда и детайлизира минимални правила за

защитата на процесуалните права и гаранции, вече закрепени в Хартата за основните права и ЕКПЧ, с цел увеличаване на доверието в наказателноправните системи на всички държави-членки, за да се улесни взаимното признаване на присъдите и съдебните решения, както и полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси с трансгранично измерение. Соченото нарушение – непредоставяне на информация защо е задържан и в какво е обвинен – изцяло съответства на нарушението по чл.5 §2 от ЕКПЧ, което е предмет на предявения иск по чл.2 ал.1 т.2 ЗОДОВ. Второто сочено от ищеца нарушение е на Директива 2013/48/ЕС относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство, която директива също доразвива минималните стандарти, определени в Хартата и ЕКПЧ. Независимо от посочването в исковата молба на такова нарушение, което запълва хипотезата на чл.2в ЗОДОВ, ищецът нито е изложил обстоятелства кой, кога и по какъв начин е извършил увреждащите го фактически действия, нито е заявил в петитума искане за обезщетяване на такива вреди, насочено срещу конкретен ответник, за когото твърди, че е извършил деликта, и при посочване размера на претенцията си – цената на иска. Касае се до отделен, самостоятелен иск, който следва да отговаря на изискванията на чл.127 ГПК. Първоинстанционният съд също не е приел да е сезиран с иск по чл.2в ЗОДОВ и липсва произнасяне по такъв с диспозитива на решението му. Следва да се посочи, че решението по настоящото дело не формира сила на пресъдено нещо досежно отговорността на Държавата за вреди, причинени на ищеца от съществено нарушение на правото на ЕС извън чл.5 §1 и §2 от ЕКПЧ, при което ако той счита, че е претърпял такива, няма пречка да предяви иск за обезщетяването им в отделно производство, като насочи претенцията си срещу надлежния ответник.

Искът с правно основание чл.6 ал.1 ЗОДОВ, насочен срещу Прокуратурата /срещу СДВР искът е отхвърлен и решението в тази му част е влязло в сила като необжалвано/, е процесуално допустим и постановеното по него решение на първоинстанционния съд е допустимо. Решението по исковете по чл.2 ал.1 т.1 и т.2 ЗОДОВ обаче е недопустимо като постановено по нередовна искова молба, срещу ненадлежен ответник – СДВР. Ищецът е основал претенцията си за обезвреда на твърдения за следните противоправни действия, извършени от орган на полицията: незаконен арест, осъществен със заповед на орган на полицията без да са налице предвидените в чл.5 §1 хипотези и конкретно тази на б. „с“ и нарушаване на чл.5, § 2 от ЕКПЧ, защитаващ правото му да узнае основанията за арестуването му. Исковата претенция е насочена солидарно срещу СДВР и срещу Прокуратурата в качеството ѝ на ръководещ разследването и контролиращ законосъобразното му провеждане орган. В исковата си молба ищецът изобщо не е посочил увреждащата го заповед за задържане с нейните индивидуализиращи белези – номер, дата, основание, издател, съдържание, които дори и да не са му били известни към датата на задържането му, следва да са му известни към датата на завеждане на иска, защото узнаването им е част

от подготовката за предявяване на иска. Самата заповед също не е приложена към исковата молба, а е събрана като доказателство едва в хода на производството и то непосредствено преди последното по делото съдебно заседание. Ищецът не е посочил кой конкретен орган на полицията е издал незаконосъобразната заповед, а е изложил единствено твърдения, че задържането му е станало с участието на служители на ГДЖСОПБТ и че те, заедно със служители на КПКОНПИ са участвали при задържането му и транспортирането му в гр. София. При положение, че от наведените в исковата молба твърдения по никакъв начин не се установява съпричастността на СДВР към вредоносните действия, а се иска осъждането на този държавен орган, очевидно е налице противоречие между обстоятелствената част и петитума на исковата молба, което съставлява нейна нередовност. Върху тази нередовност е акцентирано от СДВР в подадения отговор на исковата молба, в който ответникът посочва, че „липсват данни и твърдения в самата искова молба за незаконосъобразни действия на служители на СДВР, още повече че същите не са участвали в съвместната операция и не са издавали заповед по чл.72 ЗМВР“. Процесуалната легитимация на страните е абсолютна процесуална предпоставка за правото на иск и за наличието ѝ съдът следи служебно, като при констатация, че искът е предявен срещу ненадлежна страна, съдът е длъжен да даде указания на ищеца за отстраняване на нередовностите чрез предприемане на действия по конституиране на надлежния ответник. Неотстраняването в указания срок на нередовността обуславя прекратяване на производството. Първоинстанционният съд не е съобразил нередовността на исковата молба, с което е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Съгласно т.5 на цитираното ТР при установяване на нередовност на исковата молба във въззивното производство въззивният съд следва да даде указания за отстраняването им. За да прецени дали СДВР е надлежен ответник, ВТАС е оставил исковата молба без движение с Определение от 14.11.2022 г. и е указал на ищеца да изложи кои от твърденията с исковата му молба незаконосъобразни действия са извършени от служители на СДВР или да посочи надлежния ответник по иска. От молбата-уточнение става ясно, че СДВР не е надлежен ответник по исковете по чл.2 ал.1 т.1 и т.2 ЗОДОВ – за такъв ищецът сочи ГДЖСОПБТ – издател на заповедта за задържане, от която твърди да са произтекли вредите и за когото заявява, че желае да бъде конституиран като ответник по спора. Конституирането на надлежната страна във въззивното производство е недопустимо, като същевременно поради отстраняване на нередовността от исковата молба производството по делото не подлежи на прекратяване. След като нередовността на исковата молба поради противоречие между обстоятелствената част, в която изложените твърдения сочат правен интерес от защита срещу едно лице, и петитума, насочен срещу друго лице, не е била отстранена пред ОС – Габрово и той е разгледал иска и е постановил решение спрямо лице, което няма качеството на надлежна страна, решението му в тази част е процесуално недопустимо

и подлежи на обезсилване. В този смисъл са дадените указания с ТР № 1/ 30.03.2012 г. по т.д. № 1/2010 г. на ОСГК на ВКС. Прокуратурата е надлежен ответник по иска, защото отговорността ѝ се претендира като ръководещ разследването и контролиращ законосъобразното му провеждане орган, но доколкото отговорността на ответниците се твърди да произтича от едни и същи юридически факти, търси се при условията на солидарност по чл.4 ал.2 ЗОДОВ и те участват в производството като субституенти на Държавата, т.е. касае се до един дълг – този на Държавата към увреденото лице, решението не може да бъде различно спрямо тях. Поради това решението на ОС – Габрово по исковете по чл.2 ал.1 т.1 и т.2 ЗОДОВ следва да бъде обезсилено и по отношение на Прокуратурата.

Предвид обжалване и от двете страни на първоинстанционното решение, с което съдът се е произнесъл по предявените искове с правно основание чл.2 ал.1 т.1 и т.2 ЗОДОВ, следва решението да бъде обезсилено изцяло – както в осъдителната му част за осъждане на Прокуратурата и СДВР да заплатят солидарно на И. К. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6 000 лв., ведно с лихва за забава от 08.07.2019 г. до 06.10.2021 г. в размер на 1 370 лв. и със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане, така и в отхвърлителната му част, с която искът на К. е отхвърлен за разликата над 6 000 лв. до претендирания размер от 20 000 лв. и за мораторната лихва – над 1 370 лв. до претендирания размер от 4 566.67 лв. Делото следва да се върне на първоинстанционния съд, който да разгледа делото, започвайки от конституирането на надлежната страна – ГДЖСОПБТ и връчване на препис от исквата молба на този ответник с предоставяне на срок за отговор.

Предвид допустимостта на решението по иска с правно основание чл.6 ал.1 ЗОДОВ, въззивните жалби на страните срещу него следва да бъдат разгледани по същество. ВТАС, като взе предвид становищата им и събраните по делото доказателства, в съответствие с предметните предели на въззивното производство, намира следното:

По описа на Сл. отдел на Специализираната прокуратура е образувано ДП № 19/ 2019 г. с Постановление от 19.12.2018 г. на прокурор в СпП при посочени законен повод – справка на КПКОНПИ и достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер, съдържащи се в прокурорска преписка № 436/ 2018 г. по описа на СпП. Производството е образувано за престъпление по чл.321 ал.3 т.2 вр. ал.1 НК – за участие в организирана престъпна група, създадена с користна цел и с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл.301 НК. Разследването е възложено на следовател от СО на СП, който от своя страна е възложил действия по разследването на разследващи полицаи от ГД „Национална полиция“ и мл. следователи от СО на СпП. С Постановление от 09.07.2019 г. Й. К.а е привлечена като обвиняема в качеството ѝ на началник на Митническо бюро – Севлиево за извършени престъпления

по чл.301 ал.1 вр. чл.26 ал.2 вр. ал.1 НК и чл.294 ал.1 НК. Видно от пълномощно от 08.07.2019 г., Й. К.а е упълномощила адв. Н. Г. от АК – Габрово да я представлява по ДП № 19/ 2019 г. до окончателното му свършване във всички инстанции, като в договора за правна защита и съдействие № 45/ 019 от 08.07.2019 г. не е посочен размер на договореното адвокатско възнаграждение. Представена е разписка, сочена като неразделна част от договора, в която адв. Г. признава получаването на 10.07.2019 г. на сумата 3 000 лв. – адвокатско възнаграждение. Същевременно от пълномощно на л.19, том II от ДП се установява, че на 09.07.2019 г. адв. Г. е преупълномощил адв. Н. К. от САК да представлява К.а по ДП и същият е присъствал при разпита й на ДП на 09.07.2019 г. От приложено на л.163 от делото преводно нареждане се установява, че на същата дата бащата на ищеца и съпруг на обвиняемата К. К. е наредил плащане на сума в размер на 5 000 лв. в полза на адв. Н. К., като е посочено основание на плащането „хонорар по ДП № 19/ 2019 г. СОСП“ за Й. К.а. Представено е и друго платежно нареждане – на л.163 – за същата сума, от същата дата, със същите наредител и получател, но в него е отразено, че хонорарът по ДП № 19/ 2019 г. СОСП се заплаща за защита на ищеца И. К..

В хода на разследването на 13.11.2020 г. К.а е починала, което е станало основание за прекратяване на ДП № 19/ 2019 г. Ищецът И. К. е нейн единствен законен наследник – син. Безспорно е установено, че от 2009 г. Й. К.а е заемала длъжността началник на Митническо бюро – Севлиево, че на 10.07.2019 г. тя е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и че на същата дата тя е подала заявление пред работодателя си за прекратяване на служебното й правоотношение, считано от 11.07.2019 г. На 11.07.2019 г. Същевременно Прокуратурата е инициирала производство пред СНС за вземане на мярка на процесуална принуда спрямо нея „отстраняване от длъжност“, но съдебното производство е прекратено, тъй като преди разглеждане на искането от съда със Заповед № 7292/ 11.07.2019 г. на директора на Агенция „Митници“ служебното правоотношение с К.а е прекратено. Това е сторено на основание чл.107 ал.1 т.5 – без предизвестие, поради обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения, с оглед това, че не отговаря на специалното изискване на чл.10 ал.1 изр. второ ЗМ, съгласно което митнически служители могат да бъдат само лица, които не са привлечени като обвиняеми или не са подсъдими за умишлено престъпление от общ характер. Тази заповед е обжалвана и с Решение № 131/ 06.08.2020 г. по адм.дело № 206/ 2020 г. на АС – Габрово, потвърдено с Решение № 2838/ 02.03.2021 г. по адм. дело № 11552/ 2020 г. на ВАС заповедта е отменена. Прието е, че от една страна не е била налице хипотезата за прекратяване на правоотношението по чл.107 ал.1 т.5 ЗДСл, а от друга, че с Решение № 7/ 17.09.2019 г. на КС разпоредбата на чл.10 ал.1 изр. второ ЗМ е обявена за противоконституционна, което следва да бъде съобразено по неприключили правоотношения, висящи пред съд или административен орган. След влизане в сила на съдебното решение ищецът е

отправил искане до Агенция „Митници“ за изплащане на дължимото на майка му обезщетение по чл.106 ал.3 ЗДСл, но е последвал отказ с писмо от 18.06.2021 г.

При тази фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи: Съгласно чл.6 ал.1 ЗОДОВ при смърт на увредения неговото право на обезщетение за имуществени вреди се наследява. В качеството му на наследник на Й. К.а ищецът е претендирал обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в претърпяна загуба – заплатено по ДП № 19/ 2019 г. адвокатско възнаграждение в размер на 13 000 лв. и пропуснатата полза от реализиране на доход – обезщетение по чл.106 ал.3 ЗДСл в размер на 21 420 лв. За претърпените от К.а имуществени вреди, които се намират в пряка причинно-следствена връзка с воденото срещу нея досъдебно производство, следва да бъде ангажирана отговорността на Прокуратурата. За освобождаването ѝ от отговорност в нейна тежест е било да установи, че наследодателката на ищеца, спрямо която наказателното производство е прекратено поради смъртта ѝ, е извършила деяние, съставляващо престъпление – чл.6 ал.2 ЗОДОВ, а доказателства в тази насока не са събрани.

По делото не се установява майката на ищеца да е направила разход за адвокатско възнаграждение в претендирания размер. Преводното нареждане на л.163 от делото за наредена от бащата на ищеца в полза на адв. Н. К. сума в размер на 5 000 лв. е с посочено основание хонорар по ДП № 19/ 2019 г. СОСП за самия ищец, докато хонорарът на същия адвокат за майка му е заплатен по преводното нареждане на л.162. Доказаните разходи за адвокатско възнаграждение по ДП № 19/ 2019 г. са в размер на сумата 8 000 лв. Съгласно чл.12 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие в досъдебното производство се препраща към размерите по чл.13, ал.1, а съгласно т.3 в редакцията ѝ към релевантния към сключването на договора за правна защита момент – 2019 г. по дела, при които за престъплението се предвижда наказание до 10 години лишаване от свобода, възнаграждението е 800 лв. Предвидено е при извършване на процесуални действия в различни дни да се заплаща по 100 лв. за всеки следващ ден, при защита по няколко обвинения възнаграждението, предвидено за най-тежкото обвинение, да се увеличи с 1/2. Т.е. минималното адвокатско възнаграждение за защита по ДП при повдигнати две обвинения е в размер на 1200 лв., като толкова би било възнаграждението и за защита в съдебната фаза на процеса за една инстанция – общо 2 400 лв. При това положение съдът намира за основателно направеното от Прокуратурата с отговора на исковата молба възражение за прекомерност на договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 8 000 лв. Същото е изключително завишено и като такова следва да бъде намалено до размер на 3 000 лв. За да приеме този размер за адекватен, съдът отчита следните обстоятелства: На възмездяване подлежат направените разносики само за един адвокат, а направените такива за повече адвокати си остават за сметка на страната. При сключване на

договора за правна защита е договорено процесуално представителство до приключване на делото във всички инстанции и това че наказателното производство е приключило на досъдебната фаза, преждевременно поради смъртта на обвиняемата, е извън волята на страните и не е основание за намаляване на договореното възнаграждение до размер, дължим само за досъдебното производство. Независимо че ДП съдържа голям обем събрани доказателства и е продължило година и три месеца до смъртта на обвиняемата, защитниците на К.а са извършили и участвали в минимален брой процесуални действия – адв. Г. е участвал при извършване на претърсване и изземване в Митническо бюро – Севлиево, внесъл е определената парична гаранция, правил е искане за връщане на доброволно предадени вещи, а адв. К. е участвал при разпита ѝ като обвиняема. Като е достигнал до същия правен извод, първоинстанционният съд е постановил правилно решение досежно така претендираната имуществена вреда и въззивните жалби на страните в тези им части са неоснователни.

По отношение на търсеното обезщетение за пропусната полза: Претенцията на ищеца в тази ѝ част се явява неоснователна. Прекратяването на служебното правоотношение на майка му не е в следствие на действията на Прокуратурата по повдигане на обвинение на К.а и провеждане на разследване спрямо нея, а е резултат от действията на нейния работодател Агенция „Митници“. Вярно е, че Прокуратурата е предприела действия за отстраняване на обвиняемата от работа, но процедурата не е била доведена до край, като съдебното производство за налагане на исканата мярка на процесуална принуда е било прекратено именно поради неговата безпредметност, тъй като към момента на разглеждане на искането служебното правоотношение на Агенция „Митници“ с К.а вече не е съществувало. Работодателят – административен орган е действал в условията на оперативна самостоятелност и е преценил, че е налице основание за прекратяване на служебното правоотношение с майката на ищеца, при това основание, различно от заявеното от нея преди издаването на заповедта – придобиване право на пенсия. Действията му са преценени за незаконосъобразни и заповедта му е била отменена от съда с влязло в сила решение. Неполучаването от майката на ищеца на полагащото се на държавните служители, придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, обезщетение по чл.106 ал.3 ЗДС се дължи на този отменен като незаконосъобразен административен акт. Прокуратурата няма отношение към издаването му, а единствено работодателят, който при това е имал възможност да прекрати правоотношението с К.а законосъобразно, съобразявайки подаденото от нея заявление при наличие на право на пенсиониране. Ищецът разполага с друг ред за защита на претенциите си за отстраняване на неблагоприятните последици от незаконосъобразните действия на административния орган, с който майка му се е намирала в служебно правоотношение.

По изложените съображения решението на ОС – Габрово по иска на К. с правно

основание чл.6 ал.1 ЗОДОВ следва да бъде потвърдено.

По разноските: При този изход на спора пред въззивния съд решението на ОС – Габрово в частта за разноските, с която СДВР е осъдено да заплати заедно с Прокуратурата разноси по делото в размер на 1 211.20 лв. следва да бъде отменено. То следва да бъде отменено и в частта, с която Прокуратурата на ПБ е осъдена да заплати на К. разноси над 1090 лв. до сумата 1211.20 лв. При договорено адвокатско възнаграждение в общ размер на 7 200 лв. с ДДС без разграничаване на възнаграждението по всеки един от двата предявени иска, следва да се приеме, че за всеки един се дължи по 3 600 лв. и съразмерно на уважената част от иска на К. следва да се присъди сумата 1090 лв. Направените от ищеца разноси пред ВТАС следва да останат в негова тежест. Той следва да бъде осъден да заплати на СДВР на основание чл.78 ал.8 ГПК юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство, което съдът определя на 300 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 111/ 16.06.2022 г. по Гр.д. № 400/ 2021 г. по описа на ОС – Габрово **в частта**, с която Прокуратурата на РБ и Столична дирекция на МВР – София са осъдени да заплатят солидарно на И. К. К. на основание чл.2 ал.1 т.1 и т.2 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди от извършено полицейско задържане на 08.07.2019 г. за 24 часа в нарушение на чл.5 § 1 и § 2 от ЕКПЧ в размер на 6 000 лв., ведно с лихва за забава от 08.07.2019 г. до 06.10.2021 г. в размер на 1 370 лв. и със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане, както и **в частта**, с която е отхвърлена претенцията на И. К. К. за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 6 000 лв. до пълния предявен размер от 20 000 лв. и за мораторната лихва за разликата над 1 370 лв. до пълния предявен размер от 4 566.67 лв.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Окръжен съд – Габрово на предявените от И. К. К. солидарно против Прокуратурата на РБ и ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ искове с правно основание чл.2 ал.1 т.1 и т.2 ЗОДОВ.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 111/ 16.06.2022 г. по Гр.д. № 400/ 2021 г. по описа на ОС – Габрово **в останалата му обжалвана част**, с която съдът се е произнесъл по предявения от И. К. К. в качеството му на наследник на Й. К.а иск по чл.6 ал.1 ЗОДОВ, като е осъдил Прокуратурата на РБ да му заплати обезщетение за имуществени вреди в размер на 3 000 лв. – заплатен адвокатски хонорар по воденото срещу К.а ДП № 19/ 2019 г., пр. преп. № 436/ 2018 г. на СпП, ведно със законната лихва от предявяване на

иска до окончателното изплащане и е отхвърлил предявения иск за обезщетение за причинени на К.а имуществени вреди за разликата над 3 000 лв. до пълния предявен размер от 34 420 лв.

ОТМЕНЯ Решение № 111/ 16.06.2022 г. по Гр.д. № 400/ 2021 г. по описа на ОС – Габрово **в частта за разноските**, с която Столична дирекция на МВР – София е осъдена да заплати /заедно с Прокуратурата на РБ/ на И. К. К. разноски по делото в размер на 1 211.20 лв. и с която Прокуратурата на РБ е осъдена да заплати на И. К. К. разноски по делото за разликата над 1 090 лв. до присъдения размер 1 211.20 лв.

ОСЪЖДА И. К. К. с ЕГН ***** от гр. Севлиево, ул. Здравец № 19, да заплати на Столична дирекция на МВР – София на основание чл.78 ал.8 ГПК юрисконсултско възнаграждение **300 /триста/ лв.**

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от връчване на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____